

som det har været omtalt, Drukkenskab skulde være en Grund til ikke at komme i Betragtning, saa staar det jo allerede i Loven, naar der siges „uordentligt og ødselt Levned, eller paa anden lignende Maade selvforskyldt“. Naar nu en gammel Mand eller Kvinde kommer til et Sogne- eller Byraad og søger Alderdomsunderstøttelse, og der saa skal foretages en Undersøgelse af, om den paagældende er Dranker eller ikke, giver det Rum for Angivelser, for Betragtninger, som vi vistnok ikke skulle give Vind i Sejlene gennem Lovgivningen. Vi have adskillige Eksempler paa, hvad der rundt omkring i Landet kan betragtes som Drukkenskab. Vi have f. Eks. set, hvad Indre Mission kan finde paa at sige om en Præst, som de stempede som en Drukkenbolt, skønt han ikke fortjente det Navn. En anden Bestemmelse er den om erhvervsmæssig Utugt. Hvis der foreligger en Sigtelse af den Art mod en Kvinde, og Sogne- eller Byraadet skulde give sig til at undersøge vedkommendes hele Vandel for at komme til fuld Klarhed over, hvorvidt denne Sigtelse maatte være berettiget eller ikke, vilde det være i høj Grad krænkende og saarende for hende. Det er maaske fuldkomment grebet ud af Luften, men saa ved man alligevel, at adskillige ville ræsonnere som saa: Sigtelsen har været der, noget maa der være i Vejen! Paa den Maade bliver der altid sat en Plet paa vedkommendes Rygte. Man skal altsaa tage sig meget i Agt for Bestemmelser af den Art og se at komme bort fra Undersøgelser, som allerede foregaa paa dette Omraade baade gennem Fattigloven og gennem Alderdomsunderstøttelsesloven. Man skal ikke gaa skrappere og strengere til Værks her, men tværtimod søge at mildne det noget. De allerede paa dette Omraade gældende Bestemmelser kunne i sig selv være saarende og krænkende nok, saa man behøver ikke at skærpe dem.

Ordføreren (Philipsen): Over for den ærede Minister vil jeg sige, at jeg er ganske enig med ham, naar han sagde, at naar en Forbryder har faaet Æresoprejsning, saa er han atter optagen som et ligeberettiget Medlem af Samfundet. Det, som jeg har gjort Indsigelse imod, er, at man har villet stille den fattige, som har modtaget Fattighjælp, ugunstigere. Derimod var det urigtigt, hvad den ærede Minister sagde, at Kommunen skulde være interesseret i en Forandring i den af os foreslaaede Retning. Det vilde jo være

rigtigt, hvis de paagældende Mennesker vare Fattiglemmer; thi saa vilde det være en Forretning at faa Halvdelen af Forsørgelsen lagt over paa Staten, men det vil jo dog der erindres, at den Hjælp, der ydes efter Alderdomsunderstøttelsesloven praktisk set er bedre, fyldigere og kostbarere end den, der ydes efter Fattigloven, men da de paagældende slet ikke behøve at være Fattiglemmer, overhovedet ikke behøve i en lang Aarrække at have forarsaget Kommunen Udgifter eller forudsættes at ville forarsage Kommunen Udgifter, saa er den ærede Ministers Argumentation ikke rigtig.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Underændringsforslag til Ændringsforslagene paa Udvalgets Liste af *Lohmann* (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 1 af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 1618), saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Underændringsforslaget under Nr. 3 til Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 1 af *N. Andersen* og *Ellinger* (se Tillæg B., Sp. 1618),

forkastedes med 54 Stemmer mod 8.

Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 1 af *Udvalget* med Undtagelse af *N. Andersen* og *Ellinger* (se Tillæg B., Sp. 1618),

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene under Nr. 4 og Nr. 5 til samme Paragraf af *samme* (se Tillæg B., Sp. 1618—19),

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg B., Sp. 2567—68) med de vedtagne Ændringer

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 2 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 1619—20),

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 3 (ny § 4) (se Tillæg B., Sp. 1620),

vedtoges uden Afstemning.